

Sygn. akt VI U 405/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	stażysta Michał Maśnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2016 r. w S.

sprawy M. L. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o podleganie polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania M. L. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 25 marca 2016 nr (...)

I. **oddala odwołanie;**

II. **zasądza od M. L. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 4 800 (czterech tysięcy osmiuset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 marca 2016 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uchylił decyzję nr (...) z dnia 19 maja 2014 roku i stwierdził, że w okresie od 1 grudnia 2011 roku do 19 września 2013 roku M. L. (1), jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu.

W uzasadnieniu organ rentowy opisał szczegółowo przebieg postępowania administracyjnego, które poprzedziło wydanie decyzji i wskazał, iż w dniu 4 stycznia 2016 roku brytyjska instytucja ubezpieczeniowa poinformowała go, że wycofuje się z poświadczonego wcześniej formularza A1, wydanego w dniu 2 września 2013 roku i stwierdza, że zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w okresie od 1 grudnia 2011 r. właściwe wobec M. L. w związku z prowadzoną na terenie Polski na własny rachunek działalnością jest polskie ustawodawstwo. Polski organ wyjaśnił, że elektronicznie poinformował stronę brytyjską, że zgadza się z jej decyzją oraz poinformował, że wyda stosowną decyzję, co też niniejszym uczynił.

M. L. (1) złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i uznanie że w okresie od 1 grudnia 2011 roku do 19 września 2013 roku nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Decyzji zarzucił

błędnie ustalony stan faktyczny stanowiący jej podstawę oraz błędną interpretację w zakresie stosowania przepisów prawa unijnego dotyczących ubezpieczenia pracownika.

W uzasadnieniu odwołania podkreślono, że M. L. przedstawił organowi rentowemu dokumenty potwierdzające zatrudnienie na terenie Wielkiej Brytanii, tj. umowy o pracę, dokumenty podatkowe, odcinki wypłat oraz wypełniony formularz CA (...) otrzymany z brytyjskiej instytucji H. R. & C. N. & EO. Wyjaśnił, że w okresie od 1 grudnia 2011 roku do 30 kwietnia 2012 roku był zatrudniony w firmie (...) LTD z siedzibą w Kemp (...) 152-160 (...) w L.; następnie – w okresie od 1 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2013 roku – w firmie (...) LTD, z siedzibą pod tym samym adresem co poprzedni pracodawca, zaś od 1 do 31 września 2013 roku (cytat dosłowny za odwołaniem) – w firmie (...) LTD z siedzibą w L.. Podkreślił, że przedłożone dowody jednoznacznie potwierdzają wykonywanie przez niego pracy na terenie Wielkiej Brytanii i otrzymywanie wynagrodzenia za wykonywaną pracę, a także przeniesienie przez niego „ośrodka zamieszkania” do Wielkiej Brytanii, co z kolei świadczy o tym, że opinia wydana przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową jest błędna. Wyjaśnił również, że brak odpowiedzi od płatników na zapytania kierowane przez instytucję brytyjską był najprawdopodobniej spowodowany faktem zakończenia prowadzenia przez nich działalności gospodarczej, za co on nie może jednak ponosić odpowiedzialności. Zazaczył, że w trakcie zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii wynajmował pokój w hotelu pracowniczym oraz, iż posiada dowody w postaci rachunków za zakupy, media i przejazdy komunikacją miejską.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wskazał, iż odwołujący nie przedstawił żadnych nowych istotnych dowodów i okoliczności, które nie byłyby brane pod uwagę przy wydawaniu spornej decyzji.

Postanowieniem sądu z dnia 10 października 2016 roku ustalono wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie na kwotę 26.975,14 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 1 października 2005 roku do 19 września 2013 roku M. L. (1) prowadził na terenie Polski, w C., pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) Medyczne (...). W dniu 20 września 2013 roku zgłosił zawieszenie jej prowadzenia. Z dniem 18 grudnia 2015 roku wpis dotyczący prowadzenia tej działalności został wykreślony z (...).

Niesporne.

Z dniem 1 grudnia 2011 roku M. L. (1) wyrejestrował się z polskich ubezpieczeń społecznych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, składając w ZUS wypełnione druki (...) oraz (...). Uczynił to, przyjmując, że jest zatrudniony u brytyjskiego pracodawcy, w związku z czym powinno mieć wobec niego zastosowanie brytyjskie, nie zaś polskie, ustawodawstwo. Złożył w tym zakresie organowi rentowemu stosowne oświadczenie i przedłożył dokumenty mające świadczyć o wykonywaniu przez niego pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii.

Niesporne.

Polski organ rentowy w roku 2012 wszczął postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych mającego zastosowanie do M. L. (1). W tym celu zwrócono się do M. L. o udzielenie wyjaśnień i przedłożenie dokumentów, a następnie – w dniu 19 listopada 2012 roku – sporządzono pismo, którym poinformowano go, że w ocenie ZUS O/S. od 1 grudnia 2011 roku podlega ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W piśmie podkreślono, że ustalenie brytyjskiego ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i może zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej M. L. lub jeśli instytucja właściwa będzie miała istotne zastrzeżenia co do określonego przez ZUS O/S. ustawodawstwa.

Kopię pisma polski organ rentowy przesłał właściwej brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej.

Niesporne, a nadto dowód: pisma z 19.11.2012r. – w pliku akt ZUS.

W dniu 15 stycznia 2013 roku do ZUS O/S. wpłynęło pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z 3 stycznia 2013 roku, w którym – w nawiązaniu do pisma z 19 listopada 2012 roku – poinformowano, że zdaniem tej instytucji wiele okoliczności dotyczących zatrudnienia i pobytu M. L. na terenie Wielkiej Brytanii jest niejasnych, stąd też instytucja ta musi przeprowadzić dalsze postępowanie. Zwrócono się zarazem z prośbą o przekazanie M. L. załączonego druku z prośbą o jego wypełnienie oraz wskazano, że instytucja brytyjska poinformuje o wynikach przeprowadzonego przez siebie postępowania.

Dowód: pismo H. R. & C. z 3.01.2013r. wraz z załącznikiem – w pliku akt ZUS.

W dniu 19 marca 2014 roku do ZUS O/S. wpłynęło kolejne pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, w którym ta oświadczyła, że kwestionuje ustalenie o wykonywaniu przez M. L. pracy na terenie Wielkiej Brytanii w okresie od 1 grudnia 2011 roku i poinformowała, że w związku z tym powinien on w tym czasie podlegać polskim ubezpieczeniom społecznym.

Dowód: pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z 8.08.2014r. wraz z tłumaczeniem – w pliku akt ZUS.

W związku z powyższym w dniu 19 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał decyzję stwierdzającą, że M. L. (1) w okresie od 1 grudnia 2011 roku do 31 maja 2012 roku jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu tej decyzji powołano się na ustalenia dokonane przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową.

Dowód: decyzja z 19.05.2014r. – w pliku akt ZUS.

M. L. (1) po otrzymaniu powyższej decyzji złożył w ZUS O/S. pismo, w którym powołał się na istnienie dowodów mających świadczyć o wykonywaniu przez niego pracy na terenie Wielkiej Brytanii. Złożył także wystawiony przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową formularz A1 z 2 września 2013 roku, potwierdzający stosowanie wobec niego brytyjskiego ustawodawstwa w okresie od 1 maja 2012 roku do 31 maja 2013 roku.

Niesporne, a nadto dowody: pismo M. L. z 14.06.2014r. z załącznikiem - w pliku akt ZUS.

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał w dniu 25 lipca 2014 roku postanowienie o wznowieniu postępowania w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa dla M. L. jako osoby wykonującej pracę najemną i działalność gospodarczą na własny rachunek w różnych państwach członkowskich od 1 grudnia 2011 roku.

Dowód: postanowienie z 25.07.2014r. – w pliku akt ZUS.

Po wznowieniu postępowania polski organ rentowy prowadził dalsze postępowanie wyjaśniające zarówno bezpośrednio z M. L., jak i z brytyjską instytucją ubezpieczeniową.

Niesporne, a nadto dowody: dokumenty w pliku akt ZUS.

W trakcie tego postępowania M. L. (1) złożył (w dniu 19 września 2014 roku) pisemne oświadczenie, iż jego miejscem zamieszkania na dzień 1 grudnia 2011 roku było C. w Polsce.

Dowód: oświadczenie M. L. z 19.09.2014r. – w pliku akt ZUS.

Z kolei brytyjska instytucja ubezpieczeniowa w trakcie toczącego się postępowania nadesłała do ZUS O/S. datowane na 25 sierpnia 2015 roku pismo, w którym poinformowała, że dokument A1 dotyczący okresu od 1 maja 2012 roku do 31 maja 2013 roku został przez nią wystawiony błędnie, wobec czego zamierza go wycofać. Zwrócono się w związku z powyższym do polskiej instytucji o zgodę na jego wycofanie, informując że w takim przypadku M. L. nie będzie

podlegał brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresie od 1 grudnia 2011 roku do nadal, natomiast będzie podlegał polskiemu ustawodawstwu, zaś wszystkie ewentualnie zaksięgowane na jego koncie w Wielkiej Brytanii składki na ubezpieczenie społeczne zostaną uznane za niesłusznie wpłacone i zwrócone.

Dowód: pismo brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z 24.08.2015r. wraz z tłumaczeniem – w pliku akt ZUS.

W dniu 31 grudnia 2015 roku ZUS O/S. poinformował brytyjską instytucję ubezpieczeniową, że zgadza się z jej decyzją i nie wnosi sprzeciwu wobec wycofania uprzednio wydanego formularza A1. Ponadto wystosował do M. L. pismo informujące go o treści udzielonych przez instytucję brytyjską wyjaśnień. M. L. nadesłał w odpowiedzi do ZUS O/S. datowane na 14 stycznia 2016 roku pismo, w którym poinformował, że nie zgadza się z takimi ustaleniami. Wskazał też, że niezwłocznie skontaktuje się z instytucją brytyjską.

Dowody: dokumenty w pliku akt ZUS.

M. L. (1) nie wszczął przed właściwym brytyjskim organem ubezpieczeń społecznych postępowania zmierzającego do zaskarżenia wydanej przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową decyzji o cofnięciu zaświadczenia A1.

Niesporne, a nadto dowód: oświadczenie pełnomocnika ubezpieczonego z 8.06.2016r.– k. 65-66 akt sądowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Stan faktyczny niniejszej sprawy – w zakresie dotyczącym przebiegu postępowania przed polskim organem rentowym – był niesporny, a ocenie sądu podlegały w zasadzie wyłącznie kwestie prawne, związane ze stosowaniem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 2004.166.1, dalej jako rozporządzenie 883/2004) oraz rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 2009.284.1, dalej jako: rozporządzenie nr 987/2009). Z uwagi na charakter wydanej przez organ rentowy decyzji niedopuszczalne było przy tym samodzielne czynienie przez sąd, działający jako polski sąd krajowy, ustaleń dotyczących tego czy M. L. (1) wykonywał czy też nie wykonywał pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii. Stąd też sąd nie przeprowadził wnioskowanych przez odwołującego dowodów dotyczących tej właśnie kwestii. Przyczyny takiego działania sądu zostaną szczegółowo opisane niżej.

Z treści przepisu art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, że osoby migrujące w celach zarobkowych po terytorium UE, w zakresie ubezpieczenia społecznego podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Czynnikiem decydującym o tym, któremu ustawodawstwu ma podlegać taka osoba, jest miejsce wykonywania pracy. Znajduje to swój wyraz już w preambule do tego rozporządzenia, w której wskazano, że aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium Państwa Członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogólnej zasady, że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek (zasada *lex loci laboris*).

Rozwinięcie tej zasady zostało dokonane w art. 11 ust. 3 powołanego rozporządzenia, w którym wskazano, że zgodnie z przepisami art. 12 do 16:

a) osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;

b) urzędnik służby cywilnej podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, jakiemu podlega zatrudniająca go administracja;

c) osoba otrzymująca zasiłek dla bezrobotnych zgodnie z przepisami art. 65 na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego zamieszkania podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;

d) osoba powołana lub odwołana ze służby w siłach zbrojnych lub służby cywilnej w Państwie Członkowskim podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;

e) każda inna osoba, do której nie mają zastosowania przepisy lit. a) do d) podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia, gwarantujących jej świadczenia na podstawie ustawodawstwa jednego lub kilku innych Państw Członkowskich.

W rozporządzeniu ustalono zarazem szereg norm kolizyjnych; jedną z nich jest norma zamieszczona w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, w myśl której osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Z powyższej normy M. L. (1) wywodził, że skoro w okresie od 1 grudnia 2011 roku wykonywał jednocześnie pracę najemną w Wielkiej Brytanii (był tam zatrudniony na podstawie umowy o pracę) oraz prowadził działalność gospodarczą w Polsce, powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym w państwie, w którym wykonywał pracę najemną, tj. Wielkiej Brytanii. Powyższe stanowisko zostało jednak oparte wyłącznie o brzmienie jednego przepisu, przy całkowitym pominięciu ustanowionego przez ustawodawcę unijnego w rozporządzeniu nr 983/2009 trybu postępowania w takiego rodzaju sytuacjach; stąd też nie mogło zostać uznane za prawidłowe. Tymczasem zarówno polska, jak i brytyjska instytucja ubezpieczeniowa zastosowały się (przy czym instytucja brytyjska niewątpliwie w sposób daleki od ideału) do zamieszczonych tam wskazówek, w wyniku czego obie dokonały ostatecznie wspólnych, niekorzystnych dla M. L. ustaleń, skutkujących koniecznością wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Zastosowanie w sprawie znajdował bowiem szczególnie przepis art. 16 rozporządzenia nr 983/2009, określający procedurę dotyczącą właśnie stosowania art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. Przepis ten – dla lepszego wyjaśnienia – zostanie poniżej w całości przytoczony.

Zgodnie z jego treścią osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, powinna poinformować o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie powinna wówczas ustalić ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a

zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Szczegółowo postępowanie w sprawach tego rodzaju normuje ponadto Decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji (...) Zabezpieczenia (...) nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE. (...).106.1), która w punktach 5-11 stanowi, że instytucja lub władza, która wyraża wątpliwość co do ważności dokumentu wydanego przez instytucję lub władzę innego państwa członkowskiego albo która nie zgadza się z (tymczasowym) określeniem ustawodawstwa właściwego, jest dalej zwana instytucją występującą. Instytucja innego państwa członkowskiego jest dalej zwana instytucją wezwaną. W przypadku wystąpienia jednej z sytuacji, o której mowa w pkt 1, instytucja występująca zwraca się do instytucji wezwanej o niezbędne wyjaśnienia dotyczące jej decyzji oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub orzeczenie nieważności danego dokumentu lub o dokonanie przeglądu lub unieważnienie jej decyzji. Instytucja występująca uzasadnia swój wniosek, wskazując na zastosowanie niniejszej decyzji, oraz dostarcza dowodów potwierdzających, stanowiących podstawę jej wniosku. Instytucja ta wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. Instytucja wezwana niezwłocznie potwierdza, poprzez email lub faks, otrzymanie wniosku, najpóźniej w terminie 10 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Instytucja ta także wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. W możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje instytucję występującą o wyniku przeprowadzonego przez nią dochodzenia. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o potwierdzeniu pierwotnej decyzji, jej uchyleniu lub wycofaniu dokumentu albo stwierdzeniu jego nieważności. Instytucja ta zawiadamia także osobę zainteresowaną oraz, w stosownych przypadkach, jej pracodawcę, o swojej decyzji oraz o procedurach zaskarżenia tej decyzji, przewidzianych w jej prawie krajowym. Jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie trzech miesięcy z uwagi na złożoność sprawy albo ze względu na fakt, że zweryfikowanie pewnych danych wymaga zaangażowania innej instytucji, może ona przedłużyć termin najdłużej o okres trzech miesięcy. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o przedłużeniu terminu w możliwie najkrótszym czasie, lecz co najmniej tydzień przed upłynięciem pierwszego terminu, uzasadniając opóźnienie oraz podając orientacyjny okres, w jakim dochodzenie zostanie zakończone.

Drugi etap procedury dialogu został określony w punktach 13-17 decyzji, z których wynika, że jeżeli instytucje nie mogą osiągnąć porozumienia w czasie pierwszego etapu procedury dialogu albo jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie 6 miesięcy od otrzymania wniosku, instytucje zawiadamiają właściwe władze. Każda z instytucji przygotowuje sprawozdanie ze swoich działań. Właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o rozpoczęciu drugiego etapu procedury dialogu albo o skierowaniu sprawy bezpośrednio do Komisji Administracyjnej. Jeżeli właściwe władze otworzą drugi etap procedury dialogu, każda z nich wyznacza główną osobę do kontaktu w terminie dwóch tygodni od zawiadomienia przez instytucję. Jeżeli podczas procedury dialogu osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, właściwe władze mogą skierować sprawę do Komisji Administracyjnej. Każda z właściwych władz przygotowuje dla Komisji Administracyjnej informację na temat głównych punktów spornych. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym skierowano do niej sprawę. Komisja może zdecydować o skierowaniu sprawy do Komisji Pojednawczej, która może zostać powołana na podstawie regulaminu Komisji Administracyjnej.

W ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie w trakcie postępowania toczącego się w sprawie podlegania przez M. L. ubezpieczeniom społecznym polska i brytyjska instytucja ubezpieczeniowa zgodnie ustaliły ostatecznie, że M. L. nie powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej w Wielkiej Brytanii, gdyż instytucja brytyjska uznała ostatecznie wykonywanie tej pracy za pozorne, a polska instytucja z

powyższym się zgodziła. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie istniał więc żaden – wystawiony przez wyłącznie do tego uprawnioną instytucję brytyjską – dokument potwierdzający podleganie przez M. L. w jakimkolwiek okresie, poczynając od 1 grudnia 2011 roku, brytyjskim ubezpieczeniom społecznym. Sąd dostrzegł przy tym, że postępowanie między dwiema instytucjami toczyło się znacznie dłużej niż określono to w przepisach; tego rodzaju uchybienia, mające charakter proceduralny, nie mogły mieć jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro ostatecznie obie instytucje w zgodny sposób ustaliły wspólne stanowisko (a taki jest właśnie cel procedury przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego).

W powyższej sytuacji skoro ostatecznie instytucja brytyjska wycofała wydany wcześniej przez siebie dokument A1, polska instytucja na powyższe się zgodziła, zaś M. L. nie wszczął przed brytyjskimi organami postępowania zmierzającego do zweryfikowania słuszności decyzji brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, polski organ rentowy (a co za tym idzie, także polski sąd ubezpieczeń społecznych) nie miał możliwości czynienia samodzielnych ustaleń co do tego czy w okresie od 1 grudnia 2011 roku M. L. wykonywał czy też nie wykonywał pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii, skutkującej koniecznością objęcia go w tamtym kraju ubezpieczeniami społecznymi. Koniecznym było bowiem przyjęcie – tak jak uczyniła to jedyna uprawniona do tego instytucja brytyjska – że M. L. takiej pracy w tym czasie tam nie wykonywał. Stąd też wnioskowane dowody zmierzające do wykazania, że praca taka była wykonywana, nie zostały przeprowadzone jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Co za tym idzie, koniecznym było uznanie, że skoro w okresie od 1 grudnia 2011 roku M. L. prowadził na terytorium Polski pozarolniczą działalność gospodarczą i nie zachodził zbieg tytułów ubezpieczenia, to z mocy przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r., poz. 963 z późn. zm.) odwołujący podlegał w tym czasie obowiązkowo polskiem ubezpieczeniu społecznym.

Z uwagi na powyższe zaskarżoną decyzję należało uznać za trafną. Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił więc odwołanie jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji.

W punkcie II. sentencji obciążono odwołującego kosztami procesu, na które w niniejszej sprawie złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego będącego radcą prawnym. Wysokość tego wynagrodzenia ustalono mając na uwadze przyjętą przez sąd wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie (zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 roku, sygn. akt III UZP 2/16), a ponadto stosując przepisy art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia odwołania, wynikającym z Dz.U. z 2015r., poz. 1804).